

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně: N.M.**, Ev. č...., st. přísl. Ukrajina, *zastoupená JUDr. Jiřím Burešem, advokátem, se sídlem Praha, Dukelských hrdinů 471/29*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. OAM-538/ZA-ZA11-ZA15-2016**,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o n a náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustnou a řízení o žádosti bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo napadeným rozhodnutím stanoveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení EU č. 604/2013“ nebo „Dublinské nařízení“) je Polská republika.

Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně uvedla, že byla v přecházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech. Žalovaný podle žalobkyně porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť

nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu v souvislosti s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu a napadené rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, § 52 správního řádu, poněvadž neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona. Žalovaný též porušil podle žalobkyně čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý a čl. 17 Dublinského nařízení, neboť nezvažil jejich aplikaci. Dále byl postup žalovaného též v rozporu s body 13, 14, 17, 18 a 19 preambule Dublinského nařízení a čl. 4 Dublinského nařízení.

V doplnění své žaloby ze dne 28. 7. 2016 žalobkyně předně konstatovala, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla informována o možném použití nařízení EU č. 604/2013 a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu. Na základě této skutečnosti žalobkyně uvedla, že její manžel, A.F., nar. ..., st. přísl. Ukrajina, je v České republice v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, neboť již dne 4. 1. 2016 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Předmětná žádost byla sice správním orgánem I. stupně zamítnuta, nicméně pan F. využil možnosti opravných prostředků a v současné době má podanou kasační stížnost. Řízení u Nejvyššího správního soudu je vedeno pod sp. zn. 8 Azs 131/2016, kdy o kasační stížnosti nebylo doposud rozhodnuto a kasační stížnost má odkladný účinek dle § 32 odst. 5 zákona o azylu.

Žalobkyně především poukazoval na nařízení EU č. 604/2013 a na čl. 15 a 17 základních pravidel, na čl. 2 písm. g) a čl. 10 tohoto nařízení. K tomu žalobkyně uvedla, že do ČR přijela právě za svým manželem a její úmysl, aby ČR posuzovala její žádost o udělení mezinárodní ochrany, projevila písemně ve chvíli, kdy projevila svůj úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany v Přijímacím středisku cizinců Zastávka.

Dále žalobkyně odkazovala na čl. 10 Ústavy ČR, ze kterého je zřejmé, že mezinárodní smlouvy mají přednost před zákonem a jsou postaveny na roveň zákonům ústavním i samotné Ústavě. Patří mezi ně úmluva o lidských právech vyhlášená pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „EÚLP“) V této souvislosti žalobkyně uváděla čl. 8 EÚLP.

Žalobkyně se domnívala, že byla zkrácena na svých právech, a to především rozhodnutím správního orgánu, kdy správní orgán porušil zvláště závažným způsobem Evropskou úmluvu o lidských právech, jelikož správní řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně zastavil a rozhodl o jejím předání do Polska.

Žalobkyně má na území České republiky manžela, který je také v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho žádost byla podána dříve, než žádost žalobkyně. Závěrem namítala, že správní orgán měl také posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Správní orgán podle žalobkyně vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. (14)

a (17) Dublinského nařízení, a porušil tak § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu. Protože se správní orgán v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou nemožnosti předání do Polska, trpí rozhodnutí dle názoru žalobkyně i vadou nedostatečného odůvodnění, což je v rozporu § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** byl žalovaný přesvědčen, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, kterým prokázala svou totožnost, bylo zjištěno, že tato byla dne 8. 6. 2016, kdy podala žádost o azyl, držitelkou dlouhodobého víza č. 006555636 vydaného Polskou republikou dne 28. 7. 2015 v Charkově s platností ode dne 4. 8. 2015 do dne 29. 6. 2016, počtem 180 dní pobytu a mnohonásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobkyně aplikoval kritérium dané článkem 12 Dublinského nařízení. S ohledem na výše uvedené požádal správní orgán dne 16. 6. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice. Dne 24. 6. 2016 pak správní orgán obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je tak Polská republika povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala v České republice. Správní orgán byl tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Tvzení žalobkyně, že správní orgán vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec, se nezakládá na pravdě. Správní orgán odkazoval na strany 3 a 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán podrobně zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Dle přesvědčení žalovaného správního orgánu žalobkyni nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu pak není opodstatněný důvod k obavám z vycestování žalobkyně do Polské republiky. Správní orgán opětovně zdůrazňuje, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko

požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky. Správní orgán též připomíná, že k otázce, zda v Polské republice dochází k systematickým nedostatkům v řízení o žádostech o azyl, se již opak vyjadřoval i Nejvyšší správní soud v Brně, který například ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, uzavřel, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. „K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III.,“ uvádí Nejvyšší správní soud v Brně v uvedeném rozsudku.

Správní orgán dále odkazoval na znění článku 10 Dublinského nařízení. Správní orgán konstatoval, že kritérium dané článkem 10 Dublinského nařízení nelze v případě žalobkyně aplikovat, neboť o žádosti manžela žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky správní orgán již dne 8. 3. 2016 vydal rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 24. 3. 2016. Lze tak uzavřít, že v současné době na území České republiky nepobývá žádný člen rodiny žalobkyně, který by zde byl oprávněn pobývat jako žadatel o mezinárodní ochranu a o jehož žádosti dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Skutečnost, že doposud nebylo rozhodnuto o kasační stížnosti manžela žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2016, č. j. 60 Az 6/2016-31, jímž krajský soud odmítl jeho žalobu směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, na shora uvedeném závěru správního orgánu, že v případě žalobkyně nelze aplikovat kritérium dané článkem 10 Dublinského nařízení, nic nemění. Správnímu orgánu nadto nebylo známo, že by žalobkyně a její manžel vyjádřili písemně svá přání, aby Česká republika posuzovala žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž s námitkou žalobkyně, že žalovaný se nezabýval možností uplatnění diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinské nařízení, se žalovaný správní orgán neztotožnil. Při posouzení této záležitosti žalovaný správní orgán vycházel z toho, že diskreční oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení dává možnost členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, ponechat si žadatele o mezinárodní ochranu dle jeho vlastního uvážení ve své jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost. Proto také není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije (jako je tomu v případě žalobkyně), není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Správní orgán závěrem odkázal na již uváděný rozsudek Nejvyšší správní soud v Brně ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26, v němž soud uvedl, že ustanovení článku 17 Dublinského nařízení představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. „Domnívá-li se stěžovatel, že pro jeho aplikaci splňuje důvody, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla Nejvyšší správní soud upozorňuje také na skutečnost, že není

povinnosti správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci,“ konstatuje v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud v Brně.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 6. 2016. Žalobkyně dne 13. 6. 2016 k žádosti poskytla následující údaje. Do Polska přijela dne 10. 8. 2016, kde strávila nějakou dobu a poté jela mikrobusem do ČR do Plzně. Na území ČR vstoupila dne 27. 1. 2016, kde požádala o vízum na strpění, ale její žádost byla zamítnuta. Do Polska přijela na základě polského víza. Svou žádost podávala z toho důvodu, že je na Ukrajině válka a probíhají zde válečné operace. Má strach o svého syna a bojí se o zdraví celé rodiny. Sdělila, že na Ukrajině není vůbec žádná práce, a proto nejdříve odjela do Polska. Při pohovoru dne 13. 6. 2016 do protokolu uvedla, že na Ukrajině žila ve společné domácnosti se svou matkou, mladší sestrou, manželem A.F. a svým synem. Na Ukrajině pracovala do doby, než dostala polské vízum. Bylo to asi do srpna 2015. Její manžel odjel do ČR dřív asi o půl roku, a to kvůli práci. Žalobkyně se domnívala, že také nejdřív odjel do Polska. Dále sdělila, že z Polska do ČR přicestovala, protože jí končilo v Polsku vízum a bylo jí řečeno, že je lepší podat žádost o strpění v ČR. Také zde má známé, kteří jí a jejímu manželovi nabídli ubytování a pomohli jim se zorientovat. V Polsku s manželem nesdílela společnou domácnost. Manžel odjel do ČR dříve než žalobkyně. Poté, co žalobkyni skončilo polské vízum, se nechtěla vrátit na Ukrajinu, neboť na Ukrajině stále probíhá válka, a přestože v místě jejího bydliště k bojovým akcím nedochází, tyto se stále přibližují. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu dále uvedla, že ji nepodávala společně s manželem, protože jí to poradili kamarádi. Do protokolu dne 15. 6. 2016 sdělila, že je seznámena s tím, že stát, který vydá vízum je odpovědný za žádost o mezinárodní ochranu. Dále konstatovala, že nechtěla podávat žádost o udělení mezinárodní ochrany v Polsku, neboť chtěla zůstat v ČR se svým manželem. Zde mají kamarády, kteří jim pomáhají, když je potřebují.

Žalobkyně prokázala svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Ukrajiny č. FA271469, platným do dne 30. 4. 2025,

Z evidenční karty žadatele A.F. Ev č. ... vyplývá, že s ním bylo dne 4. 1. 2016 zahájeno řízení o azylu, který mu na základě rozhodnutí ze dne 8. 3. 2016, jež nabylo právní moci dne 24. 3. 2016, nebyl udělen.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že tato byla dne 8. 6. 2016, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, držitelkou dlouhodobého víza č. 006555636 vydaného Polskou republikou dne 28. 7. 2015 v Charkově s platností ode dne 4. 8. 2015 do 29. 6. 2016, počtem 180 dní pobytu a mnohonásobným vstupem, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci. V případě žalobkyně je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení EU č. 604/2013 Sb. Žalovaný se zároveň zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo

možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s nařízením EU č. 604/2013 je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobkyně do Polska.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.r.s.), neboť se žalobkyně ve lhůtě jí k tomu stanovené nevyjádřila a žalovaný s takovýmto postupem souhlasil.

Žaloba není důvodná.

Soud má za prokázané, že žalobkyně přicestovala do ČR dne 27. 1. 2016, a to bez víza ve smyslu § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle cestovního dokladu byla v této době držitelkou dlouhodobého víza č. 006555636 vydaného Polskou republikou dne 28. 7. 2015 v Charkově s platností ode dne 4. 8. 2015 do 29. 6. 2016. Dne 13. 6. 2016 se rozhodla podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro její podání byla především stávající situace na Ukrajině. Žalobkyně se především obávala války a válečných operací, které v zemi jejího původu probíhají. Měla strach o svoji rodinu. Uvedla, že svou zemi opustila také kvůli špatným pracovním možnostem a nízkým mzdám. Podle čl. 12 bodu 2 a 4 nařízení EU č. 604/2013 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. S ohledem na shora uvedené, tak žalovaný správně určil, že příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je Polská republika, neboť žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR v době, kdy byla držitelkou dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem, tedy Polskou republikou a v době rozhodování o žádosti žalobkyně neuplynulo více než 6 měsíců od skončení jeho platnosti. Žalovaný tak postupoval v souladu s nařízením EU č. 604/2013.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že žalovaný měl postupovat podle čl. 10 nařízení EU č. 604/2013 a s ohledem na něj posoudit sám žádost žalobkyně o azyl, neboť se na území ČR nachází její manžel, a to v postavení žadatele o azyl, jehož žádost byla podána dříve než žádost žalobkyně a tato zároveň svou žádostí písemně projevila své přání, aby ČR posuzovala její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 10 nařízení EU č. 604/2013 pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Ze správního spisu vyplývá, že manžel žalobkyně A.F. podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 1. 2016. O žádosti bylo rozhodnuto dne 8. 3. 2016.

Rozhodnutí nabylo právní moci dnem 24. 3. 2016. Manžel žalobkyně si podal proti rozhodnutí žalobu, která byla Krajským soudem v Plzni usnesením ze dne 5. 5. 2016 odmítnuta a proti tomuto rozhodnutí poté manžel žalobkyně podal kasační stížnost. Ze shora uvedené ho je zcela zřejmé, že manžel žalobkyně se na území ČR nenachází v postavení žadatele o azyl, o jehož žádosti nebylo ještě přijato první rozhodnutí ve věci. Soud tak souhlasí s tvrzením žalovaného, že na území České republiky nepobývá žádný člen rodiny žalobkyně, který by zde byl oprávněn pobývat jako žadatel o mezinárodní ochranu a o jehož žádosti dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé.

Dále soud uvádí, že z dikce čl. 10 nařízení EU č. 604/2013 se podává, že přání, aby určitý členský stát posuzoval žádost o udělení mezinárodní ochrany, musí být projeveno písemně a musí jej projevit jak žadatel o mezinárodní ochranu, tak rodinný příslušník žadatele, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé. Soud má za to, že pouhé podání žádosti o mezinárodní ochranu není písemným projevem přání ve smyslu čl. 10 nařízení EU č. 604/2013, jak se domnívá žalobkyně.

K poukazu žalobkyně, uvedeného v podané žalobě ze dne 27. 7. 2016, na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a článku nařízení EU č. 604/2013 ze strany žalovaného a námitkám uvedeným v doplnění žaloby ze dne 28. 7. 2016, že správní orgán měl posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, a to zejména čl. 17 odst. 1 nařízení EU č. 604/2013, že vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a odst. 14 a 17 nařízení EU č. 604/2013, čímž porušil § 3, § 50 odst. 2,3, a § 52 správního řádu a také se nezabýval otázkou nemožnosti předání žalobkyně do Polska a napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, soud uvádí, že k těmto obecným námitkám vyjádří pouze v obecné rovině. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42),

Soud má za to, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážil všechny podmínky proto, zda je možné, aby byla žádost žalobkyně posuzována Českou republikou a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro její posouzení je Polská republika. Při svém rozhodování neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Dublinském nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Žalovaný neporušil žalobkyní namítaná ustanovení správního řádu ani uvedené články Dublinského nařízení. Rozhodoval i se zřetelem na to, že by žalobkyni nebylo možné předat do Polska, resp. určit, že státem příslušným pro projednání její žádosti o azyl je Polsko ve chvíli, kdy by zde docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie a dospěl k názoru, že v Polsku k takovýmto nedostatkům nedochází. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje a zároveň poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 114/2016-33, uvedl, že: „*Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K*

opačnému záväru by bolo možné dospieť pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují totiž žádné důkazy, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Posouzení žádosti stěžovatele v Polské republice nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány; nelze tak přijmout jako dostatečné stěžovatelem předložené zprávy. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily.“

Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že žalovaný měl posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, a to zejména čl. 17 odst. 1 nařízení EU č. 604/2013, soud konstatuje, že podle tohoto článku se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. V předmětném článku není stanovena povinnost správnímu orgánu posuzovat v každém řízení, zda by měl tohoto ustanovení využít. Žalovaný tak nepochybil, když neposuzoval možnost uplatnění tohoto ustanovení, neboť bylo výhradně na něm, zda jej použije.

Dle názoru soudu žalobkyně nebyla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech a žalovaný správně zastavil řízení o její žádosti a rozhodl, že příslušným členským státem k jejímu posouzení je Polsko.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. září 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová